

**FARORNAS PALATS
(THE PALACE
OF DANGER)**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649741670

Farornas Palats (the Palace of Danger) by Mabel Wagnalls & Valborg Hedberg

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

MABEL WAGNALLS & VALBORG HEDBERG

**FARORNAS PALATS
(THE PALACE
OF DANGER)**

FARORNAS PALATS

MABEL WAGNALLS

STOCKHOLM

Pris 25 öre

373

FARORNAS PALATS

(THE PALACE OF DANGER)

AV

MABEL WAGNALLS

HEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKA ORIGNALET

AV

VALBORG HEDBERG

STOCKHOLM
NORDISKA FÖRLAGET

STOCKHOLM, BOKTRYCKERIET GUTENBERG
MARS 1911

INNEHÅLL

PS
3545
W1163PS

I.	BENEDICITE	5
II.	SPETSNÄSDUKEN	14
III.	I ONÅD	18
IV.	STÄLLFÖRETRÄDAREN	27
V.	IN I DEN EVIGA FYSTNADEN	30
VI.	DESTINE ELIR AVHÄMTAD	42
VII.	EN TVIVLETS RÖST	47
VIII.	MYCKET VÅSEN FÖR INGENTING	53
IX.	SPÖKET PÅ BALKONGEN	57
X.	LÖNNKAMMAREN	65
XI.	TVÅ NATTLIGA LJUS	68
XII.	UNDER SLOTSFRUNS FRÅNVARO	75
XIII.	EN KUNGLIG LIT DE JUSTICE	79
XIV.	KRONANS BESVÄRLIGHETER	82
XV.	EN SJÄLVPRÖVNING	85
XVI.	PESTEN PÅ BELLEVUE	88
XVII.	VÄGGARNE TALA	92
XVIII.	I SISTA MINUTEN	104
XIX.	BASTILJENS SKUGGA	109
XX.	ETT MÖTE I SKOGEN	115
XXI.	I KUNGENS GEMAK	118
XXII.	STRIDIGA INTRESSEN	123
XXIII.	ÖDETS VÄGAR	127
XXIV.	KUNGEN SPÅR OCH KVINNAN RÅR	131
XXV.	FADER BON ESPRIT	136
XXVI.	EN SÖMNLÖS NATT	138
XXVII.	I MORGONSOLENS GLANS	144
XXVIII.	HEMMA IGEN	151
XXIX.	SLUTET GOTT, ALLTING GOTT	154

FÖRSTA KAPITLET

»BENEDICITE»

Versailles höll på att morna sig och sträcka ut sina arbetstentakler. Nedsotad och svart, trädde skorstensfejaren ut med sin kvast och stege. Blåsande på sin pipa drev getherden ut sin hjord, kolförsäljarens skramlande kärra hördes långt nerifrån gatan, och *la blanchissense* knogade med sin tvättkorg ner till floden.

Ett flaxande gult papper med groft tryck, vårdslost uppspikat på en vägg vid rue St. Martin, ådrog sig dessa tidiga vandrares uppmärksamhet. Småningom samlades det en hel hop där framför — en nyfiken, fnissande, skrattande hop, ty varje sådant där nytt gatuplakat lönade mödan att läsa och innehöll givet någon slags speglosa mot hovet eller kungen.

Fastän mindre elakt än de flesta, var icke heller detta utan sin udd. Det började med ett sorgfälligt angivande av datum:

»Det nådens år vi leva i,
Sjutton hundra sex och femti...»

och sedan följde:

»Vid Jesusbarnets födelse
Kom hovet i uppståndelse,
Och Ludvig åkte i karriär
Till Pompadour så fjär.
Sa' han: 'Följ med till barnet nu!
Sa' hon: 'Jo, pytt'san, kära du,
Låt henne föra gossen hit,
Jag gör ej först visit.»

Allt detta på rue St. Martin, besinna det, mitt i hjärtat av Versailles och icke långt från grindarna till Ludvigs palats, vilket bevisar, hur djärva de börjat bli — både de anonyma rimsmidarna och de, som läste deras verser.

Det gula plakatet på väggen fortfor att väcka munterhet hos var och en som gick förbi. En oförvägen yngling raspade i plötslig inspiration dit en extra kuplett:

»För resten», sa' hon sen, »är jag
För Jesu sällskap inte svag!»

Denna anspelning på la Pompadours kända hat till jesuiterna, vilka också kallades »Jesu sällskap», mottogs med muntra skrattsalvor av alla, som följde författarens dristiga penna.

Varje nykomling hade något nytt att säga.

»Åhå! — ett nytt papperspiller åt la Poissonière att svälja!» — »Ett vasst litet ben, som skall fastna i halsen på henne!» De kallade henne la Poissonière (fiskmånglerskan), därför att hennes flicknamn var Poisson (fisk).

Men vid hovet var hon »la Grande Marquise», för vilken hertigar och förnäma damer böjde sig i stoftet, och vars gunst var mera eftersökt än drottningens. Ludvigs favorit var en makt i staten. Hade kanske inte själve Voltaire på fullt allvar försäkrat, att han såsom god fransman kände sig skyldig att betyga madame de Pompadour sin vördnad!

Men den lägre Parisbefolkningen och bönderna på landsbygden generade sig icke för att visa henne ringaktning, gyckla över hennes låga börd och vissla och skräna, när de sågo henne åka förbi i sin kungliga vagn med fyra hästar.

»Den slinkan! Rätteligen borde hon åka i dyngkärran!» utbrast en rödbrusig kvinna med gäll röst och skakade sin kraftiga näve åt Pompadours namn, när hon läste plakatet på väggen: »Med ett fagert ansikte fiskade hon efter en rik man, med en rik man fiskade hon efter kungen, med kungen fiskar hon nu efter ett kungarike... jo, jo!» De sista orden syftade på, att Pompadour under senaste tiden börjat lägga sig i världspolitik, göra upp fördrag med Österrike och så vidare.

En annan åskådare, vars yrke angavs av ett förskinn och några ändar svart becktråd runt omkring halsen, anmärkte helt stillsamt, att det skulle kunna bli en bra visa av de där rimmen. Han spetsade också genast sina orakade läppar och visslade en melodi, som utmärkt passade till orden. Därpå traskade den glade skoflickaren sjungande sin väg, med händerna djupt nerstuckna i fickorna på sin blus och sparkande med sina grova träskor upp dammet på den kungliga landsvägen.

Senare på dagen blevo de grupper, som skockades framför det gula plakatet, mera omväxlande. Lakejer från slottet, handelsmän från Paris, herrar till häst, damer i bärstolar, alla stannade de vid åsynen av det flaxande papperet och läste det antingen själva eller befallde sina tjänare läsa upp det. Till och med fromt blickande munkar lade i dagen en världslig nyfikenhet, när de gingo förbi.

Vid den tid, då solen gör skuggorna korta, kom en ung man ridande i makligt trav med högburet huvud, den guldbroderade hatten trotsigt på sned och ett glatt leende på läpparna. Av hans dräkt, hans hållning och den riktning, varifrån han kom, var det tydligt att han tillhörde slottet. Det var något tilldragande i det otvungna sätt, varpå han styrde sin präktigt schabrakprydda häst.

Då han fick se folksamlingen, stannade han, lutade sig därpå vördslöst fram ur sadeln och slätade ut det flaxande papperet med sin svärdsegg. Men hans panna blev plötsligt mulen och hans läppar strama av vrede, då han upptäckte, att madame Pompadour var föremål för gycklet. Han stack sitt svärd under papperet, slet det med en snabb rörelse bort från spiken och slängde ut det i blåsten. Så stack han svärdet klirrande ner i skidan och red ut ur staden bort åt Bouviers-skogen.

Ung, vacker och häftig i sina känslor, som han var, var den lilla episoden typisk för hans sinnelag. Han var en som skrattade, när andra endast smålogo, som bugade sig, när andra nickade, som drog sitt svärd, när andra ryckte på axlarna. Hans bågiga ögonbryn antydde högdragenhet, hans klivna haka förrådde älskaren, och hans ögon — nå ja, det är tillräckligt att säga, att de kunde tala för sig själva och mera därtill. Han var rik, av hög börd,